



СЪДЪРЖАНИЕ

Въведение	4-5
Човекът е произлязъл от маймуните	6-7
Всяка част от тялото ни е човешка	8-9
Лекарите знаят точно колко органа притежаваме	10-11
Еднояйчните близнаци са напълно еднакви	12-13
Неандерталците са изчезнали безвъзвратно	14-15
Някои хора имат двойни стави	16-17
Прекомерното количество захар действа възбуждащо	18-19
Мозъкът знае точно какво се случва в тялото ни	20-21
Хипнозата е най-обикновен фокус	22-23
Никак не е трудно да установим дали някой е мъртъв	24-25
Талисманите не вършат никаква работа	26-27
Усмивваме се само когато сме щастливи	28-29
Лесно е да разберем дали някой иска да ни бъде приятел	30-31
Притежаваме само пет сетива	32-33
Паметта ни е като филм	34-35
По-големият мозък означава по-висока интелигентност	36-37
Мозъкът не е в състояние да се променя	38-39
Не можем да тренираме мозъка си и да станем по-умни	40-41
За да жънем успехи в живота, трябва да изкарваме отлични оценки	42-43
Храната, която ядем, се смила само в стомаха	44-45
Хрупането на моркови ни гарантира свръхчовешко нощно зрение	46-47
Ноктите и косата продължават да растат и след смъртта	48-49
Апендиксът е напълно безполезен	50-51
По-голямата част от телесната топлина се отделя през главата	52-53
Учените са наясно защо спим	54-55
Кошмарите са вредни	56-57
Времето не може да се забави или ускори	58-59
Последната дума по въпроса...	60-61
Речник	62
Индекс	63-64

ВЪВЕДЕНИЕ

Човешкото тяло, такова, каквото го познаваме, съществува от около 300 000 години. Това са над три хиляди човешки живота! При положение, че ни има от толкова отдавна, би трябвало да знаем ВСИЧКО за своето тяло, нали? Оказва се обаче, че това изобщо не е така.

Всяка година се правят нови открития. Понякога те носят допълнителна информация за това как точно функционират различни части от тялото или ни помагат да потвърдим нещо, което учените само са предполагали. В други случаи новите открития променят изцяло представите ни за нашето тяло и мозък – от броя на органите, които притежаваме, до това защо всъщност спим.

В същото време за човешкото тяло съществуват безброй МИТОВЕ! Някои от тях са толкова популярни, че вероятно и вие вярвате в тях.

Та нали всички сме чували, че хората притежават пет сетива или че щом някой се усмихва, значи е щастлив? Смятаме, че талисманите не действат и че апендиксът не изпълнява никаква функция. Уви, тези представи не отговарят на истината и следователно са... погрешни.

Не се притеснявайте, далеч не сте единствените, които вярват в митове. Целта на тази книга е да ви покаже, че много от „истините“, които знаем за човешкото тяло, са грешни. Но също така и да ви запознае с невероятни нови открития и факти. Подобна информация няма да намерим в нито една от книгите за човешкото тяло в библиотеката!

Любопитството е ключът към новата информация за човешкото тяло. Ако някога сте се чудили как действа хипнозата, ако ви допада идеята да научите за другите форми на живот в телата ни и защо времето сякаш се забавя, когато ни е скучно, то тази книга е за вас!

И така, ако искате да научите отговорите на важни въпроси и да разберете кое е грешното в митовете, разказвани от възрастните, продължавайте да четете...

ЧОВЕКЪТ Е ПРОИЗЛЯЗЪЛ ОТ МАЙМУНИТЕ

ГРЕШНО!

Гледали ли сте документални филми за шимпанзета в дивата природа? Подобно на хората и те се карат, помагат си, използват различни инструменти и се трудят заедно, за да постигнат целите си. Поведението на горилите и орангутаните, други представители на така наречените „човекоподобни маймуни“, също наподобява нашето. В миналото хората са гледали на тези маймуни като на по-слабо развита версия на човека. Това накарало някои учени да повярват, че сме произлезли от тях, но... това категорично не е така!

НАЙ-ДРЕВНИЯТ ПРАРОДИТЕЛ



Как е изглеждал последният общ прародител на хората и маймуните? След безброй проучвания на множество вкаменелости учените смятат, че той се е катерел по дърветата и се е хранел с плодове. Предполагат, че е приличал на малък гибон. Дали му името Алеси.

АВСТРАЛОПИТЕК АФАРЕНСИС



(ИЗВЕСТЕН КАТО „ЛУСИ“)

Луси е представител на така наречения „австралопитек“. Учените смятат, че същинските хора, включително и ние с вас, са еволюирали от австралопитеци като нея.

ХОМО ХАБИЛИС



ГОРИЛА



Ние действително сме роднини на човекоподобните маймуни. Всъщност шимпанзетата са най-близките ни живи роднини. Но не сме произлезли от тях.

Много, много отдавна – преди около седем МИЛИОНА години – в Африка живяло маймуноподобно животно. Именно по това време се разклонява еволюционното дърво. Едното разклонение в крайна сметка довежда до шимпанзетата, а другото – до съвременните хора, известни още като хомо сапиенс, тоест ние самите!

След това разклонение на еволюционното дърво ни е било необходимо много време, за да се развием до сегашното си състояние.



ХОМО ЕРЕКТУС



ХАЙДЕЛБЕРГСКИ ЧОВЕК



ХОМО САПИЕНС



ШИМПАНЗЕ



Допреди 3,2 млн. години предците ни доста са приличали на маймуни. Откъде знаем това ли? Защото разполагаме с „Луси“, прочутия, макар и непълен, скелет от Етиопия, датиращ от това време. Мозъкът на Луси е бил по-малък от нашия, а ръцете ѝ са били значително по-дълги, което предполага, че е прекарвала доста време по дърветата (подобно на днешните шимпанзетата). Но Луси е ходела на два крака като нас, а не на четири като шимпанзетата.

Смята се, че първият вид от рода *Номо* се е появил преди около два до три милиона години! *Номо sapiens* (съвременният човек) се е появил преди около 300 000 години. Междувременно шимпанзетата, горилите, орангутаните и другите съвременни човекоподобни маймуни са еволюирали от своите предци. Това ни прави братовчеди – но **ИЗКЛЮЧИТЕЛНО** далечни!

ВСЯКА ЧАСТ ОТ ТЯЛОТО НИ Е ЧОВЕШКА

ГРЕШНО!

Как ще реагирате, ако ви кажа, че около 200 грама от нашето тяло всъщност не принадлежат на човешкия вид? Всъщност в нас живеят ТРИЛИОНИ други форми на живот, които, взети заедно, тежат колкото един БЪБРЕК!

Лактобацилус

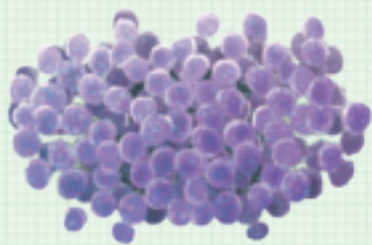
Майката предава на новородената си рожба бактерии, наречени лактобацили. Тези бактерии помагат на бебето да усвоява вид захар, съдържаща се в млякото (наречена лактоза), която му осигурява енергията, нужна, за да расте.

На всяка човешка клетка в тялото ни се пада поне по една микробна клетка. Тези клетки виреят навсякъде – в носа, в белите дробове, та чак до петите. Истината е, че никога не сме сами... И така, какво представляват всички тези микроби? Откъде са дошли? И какво всъщност правят?

Микробите са толкова малки, че за да ги видим, ще ни е нужен микроскоп. Повечето от микробите в телата ни са бактерии. Останалата част са гъбички.

Първите бактерии в телата ни са се настанили там още преди да се родим. Да, бактериите от тялото на майките ни са си проправили път към нас! А след това продължаваме да приемаме бактерии отвсякъде, включително от храната, дома и дори от домашните си любимци.

Някои чревни бактерии са трудолюбиви герои. Наред с други неща, те:



Произвеждат определени витамини



„Общуват“ с имунната система, така че да сме здрави



Разграждат фибрите, съдържащи се в храната

„Добри бактерии“ – тоест полезни за здравето – се срещат също и в носа, и в устата.

БАКТЕРИИ В НОСА:
Добрите бактерии, живеещи в носа, ни предпазват от „лошите бактерии“, които се опитват да проникнат в него.



БАКТЕРИИ В УСТАТА:
Някои от бактериите в устата предпазват зъбите от киселините, произвеждани от лошите бактерии.

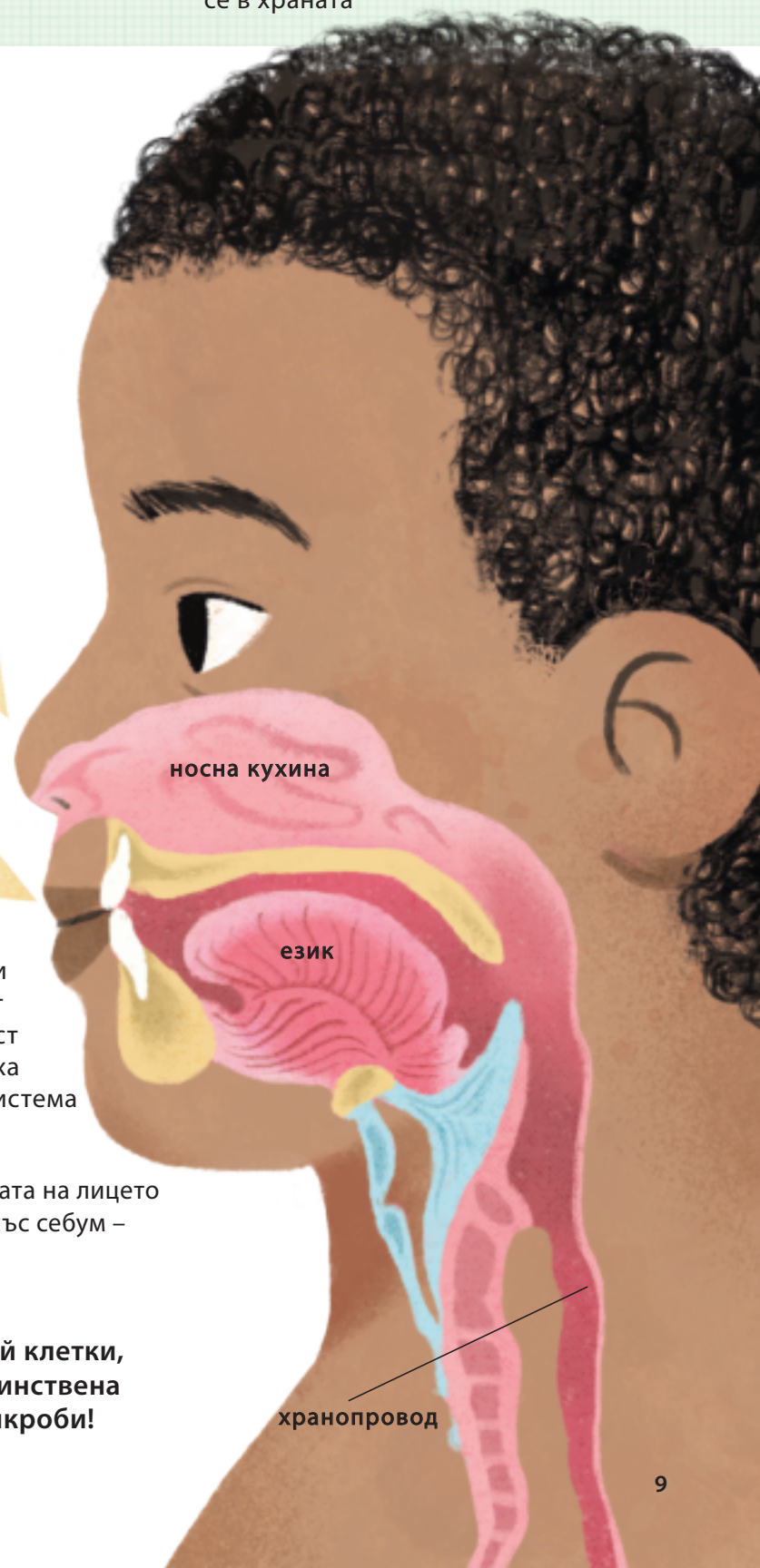


АМИ ГЪБИЧКИТЕ?

Подобно на бактериите гъбичките не са животни или растения, а специален вид живи същества. Те живеят навсякъде във и върху телата ни – от вътрешната част на ушите чак до стомаха! В определени случаи те биха могли да причинят неразположение, ала имунната система обикновено ги държи под контрол. Но почакайте...

Не само вътрешностите ни гъмжат от живот. В порите на кожата на лицето също живеят малки същества, наречени акари. Те се хранят със себум – мазната субстанция, която предпазва кожата от изсушаване. Що за предпочитания?

Макар да се смятаме за хора, в телата ни живеят безброй клетки, които изобщо не са човешки. Излиза, че не сме една-единствена форма на живот, а фантастична смесица от човек и микроби!



ЛЕКАРИТЕ ЗНАЯТ ТОЧНО КОЛКО ОРГАНА ПРИТЕЖАВАМЕ

ГРЕШНО!

Какво е орган и какво всъщност вършат органите? Орган е сърцето. Също и белите дробове, черният дроб и дори кожата! Органът е част от тялото, която изпълнява специфична важна задача. Задачата на сърцето например е да изпомпва кръвта в тялото.

Има части на тялото, без които лесно бихме могли да живеем. Например косата. Нищо няма да ни се случи дори да я отрежем цялата.

Но с органите нещата стоят другояче. Ако сърцето не помпа или пък белите дробове спрат да работят, ще умрем. Ако кожата ни внезапно изчезне, мастният слой под нея ще се изтърка и водата буквално ще попива в нас, докато се къпем!

По всичко личи, че е важно да знаем *точно* колко са нашите органи.

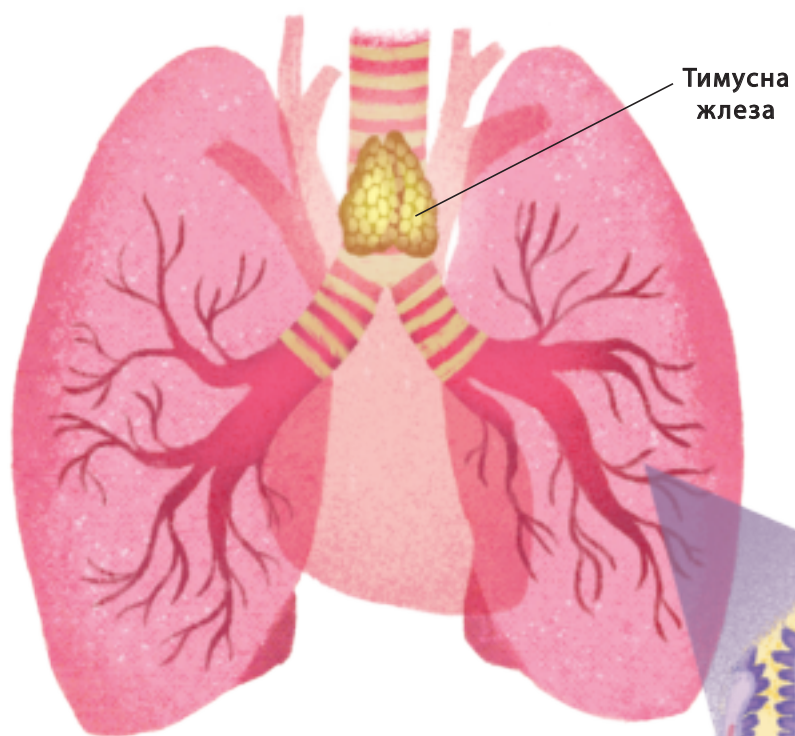
Задачата на белите дробове е да поемат кислород от въздуха и да изхвърлят въглеродния диоксид.

Задачата на сърцето е да изпомпва кръвта в тялото.

Основната задача на кожата е да защитава телата ни и да придържа органите.

Сигурно си мислите, че лекарите в древността са имали доста добра представа колко органа притежава човешкото тяло. Не искам да ви разочаровам, но не е така... и дори в най-новата ни история са се случвали някои *грандиозни* грешки.

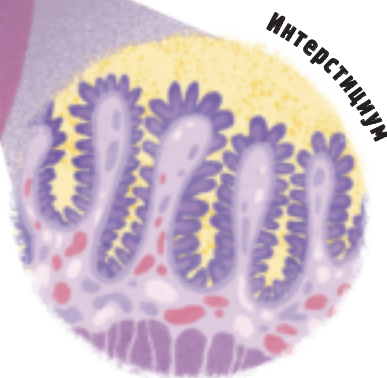
Представете си следната ситуация... Годината е 1960-а. В болницата постъпва жена за операция и лекарите ѝ отстраняват **ТИМУСНАТА ЖЛЕЗА** (която се намира високо в гръдния кош, между белите дробове): За какво ни е тази жлеза? Та тя не ни носи никаква полза... Грешка. Грешка. **ОГРОМНА ГРЕШКА!**



През 1961 г. лекар на име Жак Милър осъзнава, че тимусът всъщност е **КРАЙНО ВАЖЕН** орган. Той представлява важен елемент на имунната система, която се грижи за здравето ни. В тимуса се развиват жизненоважни имунни клетки, които усилено се борят да ни предпазят от заболявания.

Освен че установяват функцията на различни части от тялото, доскоро смятани за безполезни, учените често откриват и съвсем нови органи.

През 2018 г. екип от изследователи обяви откриването на нов орган: **ИНТЕРСТИЦИУМА**, гъста мрежа от миниатюрни кухни, изпълнени с течност.



Тази мрежа обхваща цялото ни тяло, като функцията ѝ е да действа като амортизатор. Благодарение на интерстициума органите не се разкъсват при движение на мускулите.

Тубариални
слюнчени
жлези

През 2020 г. лекари в Нидерландия съобщават, че са открили нови органи в главата ни! **ТУБАРИАЛНИТЕ СЛЮНЧЕНИ ЖЛЕЗИ** се намират в долната част на черепа и изхвърлят произведената течност в гърлото. Екипът учени смята, че тези жлези изпълняват важна роля за преглъщането.

Лекарите от векове спорят колко точно органа притежаваме. (Най-вече защото не могат да постигнат съгласие какво се счита за „специфична важна задача“.) Никой не знае кога ще се споразумеят за окончателния брой...



ГРЕШНО!

ЕДНОЯЙЧНИТЕ БЛИЗНАЦИ СА НАПЪЛНО ЕДНАКВИ

Имате ли приятели, които са близнаци – братя и сестри, родени по едно и също време? А може би самите вие имате брат или сестра близнак? Някои близнаци толкова си приличат, че хората ги смятат за абсолютно еднакви. Но как въобще се раждат близнаци и какво ги прави „идентични“?

Идентичните, или еднояйчни, близнаци започват развитието си като едно цяло. Един малък **СПЕРМАТОЗОИД** се свързва с **ЯЙЦЕКЛЕТКА**. Но вместо да се превърне в едно бебе, оплодената яйцеклетка се разделя на две – и така се раждат две „идентични“ бебета – близнаци.



Сперматозоид
и яйцеклетка

Тези бебета имат една и съща ДНК, която представлява химичен код – нещо като наръчник с инструкции за създаване на човешкото тяло, който се намира в почти всяка наша клетка. Всъщност ДНК е една много дълга спирала, която се увива около оста си, а също така около специални протеини, за да образува хромозомата.

Яйцеклетките и сперматозоидите съдържат само по 23 хромозоми. Когато сперматозоидът и яйцеклетката се съединят, хромозомите им се обединяват и създават пълен набор от 46 хромозоми. Така детето получава половината от своята ДНК от биологичната си майка и половината от биологичния си баща – разделена на 46 хромозомни структури.



Благодарение на комбинирането на ДНК обикновените братя и сестри никога не получават една и съща половина от всеки родител. Еднояйчните близнаци обаче произлизат от една и съща яйцеклетка и сперматозоид и съответно тяхната ДНК е еднаква.



Отделни части от ДНК спиралата всъщност са специални единици код, наречени ГЕНИ. (В тялото ни има около 30 000 гена!) Всеки от тях съдържа различни инструкции. Някои определят как ще расте тялото, а от други зависи как изглеждаме – например дали косата ни ще е руса или кестенява, а очите – сиви или сини. Тъй като еднояйчните близнаци имат едни и същи гени, би трябвало да изглеждат еднакво.

Но това невинаги се случва. Във външния им вид често има разлики. Има дори случаи на еднояйчни близнаци с различен цвят на косата и очите!



Как е възможно това, при положение че имат еднакви гени? Едно от обясненията е, че „генетичните им настройки“ са различни. Гените могат да бъдат „включени“, „изключени“ и „заглушени“. Обикновено наследяваме генетичните настройки на родителите си.

НО... факторите на околната среда могат да ги променят. Например възможно е още докато расте в *МАТКАТА*, единият близнак да получава повече храна и това да повлияе на генетичните му настройки.

Освен това всеки път, когато тялото създава нова клетка, нашата ДНК се копира. Понякога в този процес се случват грешки. Тези промени, изтривания или пренареждания на гените се наричат „мутации“. В повечето случаи мутациите не предизвикват очевидна промяна във външния ни вид. Но ако се случат в ген, който определя цвета на очите например, тогава промяната ще е видима!

Големите, видими физически разлики между еднояйчни близнаци са рядкост. Но при всички еднояйчни близнаци са налице дребни грешки при копирането, леки промени в генетичните настройки.

Това обяснява защо не изглеждат абсолютно еднакво. Да, действително много си приличат – поне от биологична гледна точка, – но не са напълно еднакви.



НЕАНДЕРТАЛЦИТЕ СА ИЗЧЕЗНАЛИ БЕЗВЪЗВРАТНО

ГРЕШНО!

Както научихме в началото на тази книга, съвременните хора са се появили преди около 300 000 години. Преди нас са живеели други ранни хора, включително прочутите неандерталци. Днес този древен човешки вид не съществува, както е бил преди десетки хиляди години. Но не е напълно изчезнал...

Хомо сапиенс е единственият човешки вид, който населява планетата днес, но първият вид от рода *Homo* (човек) се е развил преди два до три милиона години.

Ако се върнем около 50 000 години назад във времето, ще открием и други древни човешки видове, които са живеели едновременно със съвременните хора!

Неандерталците обитавали Европа и някои части на Азия. Ниски, набити и силни, те умеели да ловуват и да изработват инструменти. Освен това се грижели един за друг, когато боледували. Мнозина учени дори смятат, че могли да общуват помежду си, като говорят.

В Източна Азия, включително в Индонезия, живеел друг древен роднина на човека – Денисовият човек. За него не знаем много, но учените смятат, че физически е бил доста близък до неандерталците.

В някои райони неандерталците и денисовците живеели заедно и дори имали деца.



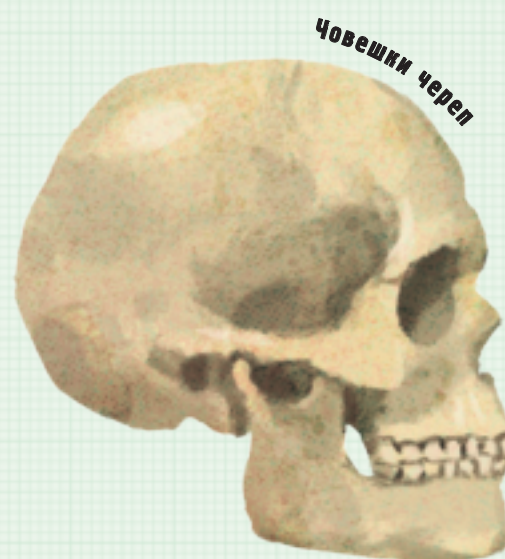
Откъде знаем ли? През 2018 г. екип учени анализира ДНК от малко парченце кост и прави забележително откритие. Костта принадлежала на момиче, чиято майка била неандерталка, а бащата – Денисов човек!



Някои хора от Азия притежават малко количество денисовска ДНК, примесена с ДНК на хомо сапиенс. При повечето хора в Тибет например част от ДНК веригата е денисовска и това им носи огромно предимство. Тибет се намира високо над морското равнище, което означава, че във въздуха има по-малко кислород, отколкото на брега на морето. Тази малка част денисовска ДНК помага на местните жители да се чувстват добре и при по-ниски нива на кислород.

Около 2% от ДНК на онези от нас, чиито предци произхождат от Европа и Азия, е неандерталска! През 2023 г. екип от учени от Съединените американски щати достига до извода, че хората с тази древна ДНК са по-склонни да се определят като „дневни птици“ – обичат да стават рано и да си лягат рано.

ДНК анализът на съвременните хора също показва нещо необикновено. Представителите на хомо сапиенс в Европа и Азия не само са живеели заедно с други древни хора, но и са създавали поколения.



Но в човешката еволюция се наблюдава още един обрат... Изследванията показват, че ДНК на съвременния човек съдържа над 100 гена от други видове – включително вируси и бактерии. Как точно се е случило това? И кога? Учените все още не знаят. Знаем обаче, че макар всички да сме съвременни хора, някои от нас носят в себе си частици от неандерталци и денисовци. С други думи, нашата ДНК разказва сложна история!

НЯКОИ ХОРА ИМАТ ДВОЙНИ СТАВИ

ГРЕШНО!

Познавате ли някой, който е в състояние така да извие палеца си, че върхчето му да докосне китката? А виждали ли сте акробат в цирка да премия крака през раменете? *Как го правят?*

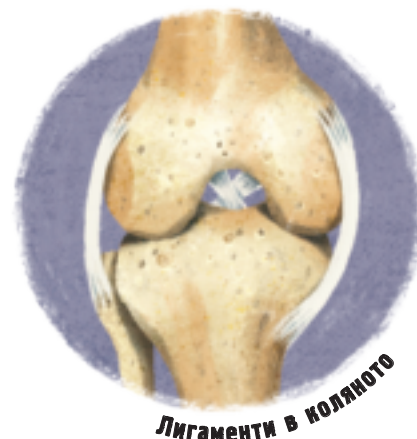
Мястото, където две или повече кости се свързват или съединяват, за да може част от тялото ни да се огъва, се нарича **СТАВА**. Коленете, лактите, китките и глезените, всички те са стави.

Колянната става е най-голямата става в човешкото тяло. В нея **ФЕМУРЪТ** (бедрената кост) се свързва с **ТИБИЯТА** (кост на подбедрицата). Ако нямашме колянна става, краката ни щяха да са сковани като кокили. Щеше да ни е доста трудничко да ходим и невъзможно да караме колело.

Бедрена
кост

Лигамент

Тибия



Разбира се, нещо трябва да държи костите в ставата на едно място, иначе ще се разпилеят. Тази задача изпълняват **ЛИГАМЕНТИТЕ** (ставните връзки). Те приличат на здрави ремъци от леко разтеглива тъкан.

Притиснете палеца и пръста на едната си ръка около основата на другия палец. Напипвате ли ставата?



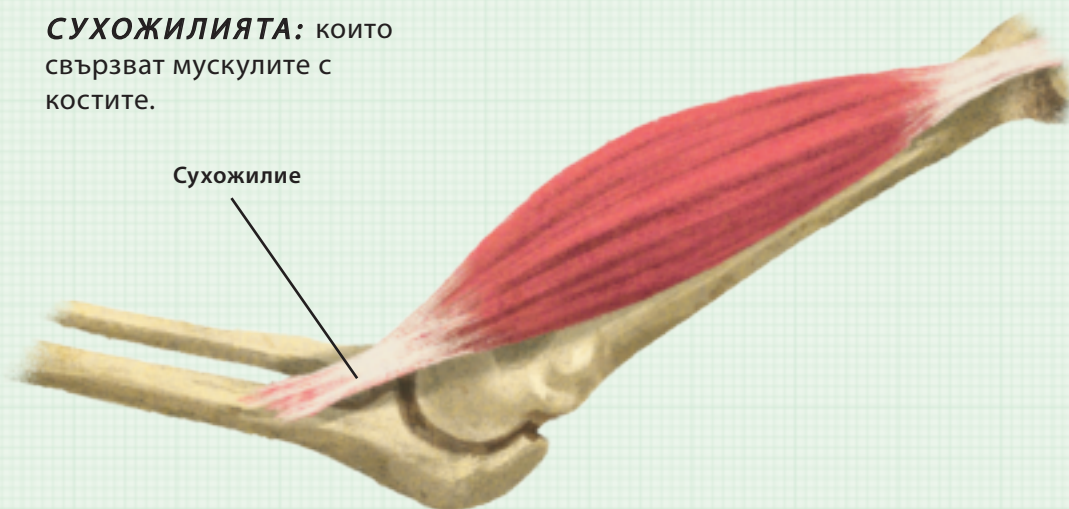
Лигаментите свързват долния край на костта на палеца с друга кост на ръката ви. При повечето хора тези връзки пречат на палеца да се извива прекалено назад. Но при някои лигаментите са по-слаби, така че притежателите им могат да огънат палеца си толкова много, че да го притиснат към китката!

Повечето деца имат по-хлабави връзки – и съответно по-гъвкави стави – от възрастните. Ето защо вие вероятно сте много по-гъвкави от вашите учители! Обикновено ставите губят гъвкавост с напредване на възрастта.



Някои хора имат доста гъвкави стави дори в напреднала възраст и за това обикновено има генетична причина. Поради разлика в определен сегмент от ДНК, който отговаря за изграждането на важен за лигаментите протеин, връзките в ставите им са по-хлабави. Този протеин, наречен колаген, е важен градивен елемент и на:

СУХОЖИЛИЯТА: които свързват мускулите с костите.



ХРУЩЯЛИТЕ: Хрущялът покрива краищата на костите в ставите, от хрущял е изграден и върхът на носа ни! (Усещате ли, че е по-мек от съседната кост?)

Хрущялът е изключително хлъзгав и позволява на костите на ставите да се плъзгат лесно една към друга. Той действа и като амортизатор, предпазва ставите ни от увреждане – например когато скочим да помогнем за нещо в кухнята (нали?).

И така, макар хората с хлабави лигаменти да са изключително гъвкави, вероятно имат по-слаби сухожилия и хрущяли. За съжаление, е възможно по-често да страдат от болки в ставите и наранявания. Но това не означава, че имат „двойни стави“.

ПРЕКОМЕРНОТО КОЛИЧЕСТВО ЗАХАР ДЕЙСТВА ВЪЗБУЖДАЩО

ГРЕШНО!

„Я вижте децата, след тортата и газираните напитки са като полудели!“ Обзалагам се, че сте чували подобни коментари. Но схващането, че „прекомерното количество“ захар превъзбужда децата, е МИТ!

Но как се е появил? След едно-единствено проучване, проведено през 70-те години на миналия век. Някакъв лекар ограничил захарта в диетата на едно детенце и според него детето станало по-послушно.

Оттогава насам никое от многото проучвания по темата не е открило КАКВИТО И ДА БИЛО ДОКАЗАТЕЛСТВА, че прекаляването със захар превъзбужда децата – но митът продължава да упорства.

Някои от проучванията обаче установили нещо друго, и то много интересно... Ако на родителите се каже, че детето им е пило подсладена напитка, задължително ще отбележат, че е по-активно и превъзбудено, дори когато напитката всъщност не съдържа захар.

Защо родителите са толкова убедени, че съществува връзка между захарта и поведението? Нека се замислим. Цяла сутрин сте стояли вкъщи, а после ура! – най-после сте на парти с всичките си приятели! Какво ще правите – ще седите тихо в ъгъла или ще препускате из стаята и ще се забавлявате? Очевидно, нали?

Вярно е, че за да задвижим тялото си, ни е необходима енергия. А захарта е любимото му гориво, защото клетките ни лесно превръщат енергията в захарите в този вид енергия, който им е нужен, за да си вършат работата. Но дори да хапнем нещо с високо съдържание на захар, нивата на кръвната ни захар не скачат до небето. В противен случай щяхме да умрем.

Когато хапнем нещо сладко и захарите от храната преминат в кръвта, **ПАНКРЕАСЪТ**, орган, разположен зад стомаха, освобождава инсулин. Инсулинът е важен хормон (химически пратеник), който подпомага клетките да усвоят глюкозата и да я използват за енергия. Освен това кара излишната глюкоза да се превърне гликоген – форма, която може лесно да се съхранява.



Гликогенът се складира в черния дроб и мускулите, готов да се превърне отново в захар и да осигури енергия при нужда.

Разбира се, има безброй разумни причини да не прекаляваме със захарта. Бактериите, обитаващи устата ни, **ОБОЖАВАТ** да похапват захар. За съжаление, същите тези бактерии отделят киселина, която разяжда зъбите. Освен това, ако ядем повече захар, отколкото могат да поемат **ЧЕРНИЯТ НИ ДРОБ** и мускулите, тя ще се превърне в мазнини. Всички имаме нужда от известно количество телесни мазнини, но натрупването на повечко е нездравословно.

Така че има достатъчно причини да не ядем прекалено много сладки неща. Но превъзбудата и прекомерната активност не са сред тях.

ГРЕШНО!

МОЗЪКЪТ ЗНАЕ ТОЧНО КАКВО СЕ СЛУЧВА В ТЯЛОТО НИ

Мозъкът е физически свързан с тялото ни точно както краката и ръцете. Той расте заедно с тялото. Благодарение на богатия си опит се е научил да контролира отделните части на тялото – ръцете, очите, краката, пръстите, коленете и т.н. Така че в момента, в който...

Някоя топка полети
към вас...



Вие я улавяте!
Тялото и мозъкът
работят в синхрон.

Сипват ви вкусно
ванилено кремче в
купичка...



Гравате лъжица и го
излапвате! И тялото, и мозъкът
ви остават доволни.

Но... Дори след толкова години съвместно съжителство ЛЕСНО можем да заблудим мозъка, че тялото ни се е променило. Можем дори да го накараме да мисли, че притежаваме съвсем ново тяло.

Илюзията „КУКЛА БАРБИ“

При илюзията „Кукла Барби“ участникът слага слушалки и очила с екран, които закриват очите му. Очилата са свързани с камера, поставена до главата на кукла.



Когато погледне надолу, човекът вижда не собственото си тяло, а тялото на куклата – и не след дълго започва да чувства, че се е смалил до нейните размери.

Илюзията „ТРЕТА РЪКА“

Това е класическа илюзия. Ето как се получава: сядаме с ръце върху масата. Някой покрива едната ни ръка и длан с чаршаф така, че да не ги виждаме. После поставя изкуствена ръка до скрития ни крайник.

След това започва да гали истинската ни, покрита с чаршаф, ръка с перо или четка за рисуване, като същевременно гали и изкуствената ръка по същия начин по едно и също време. Внезапно започваме да усещаме изкуствената ръка като своя – сякаш се е превърнала в част от тялото ни!



Толкова години съжителство в едно и също тяло, а ето че само за няколко минути мозъкът ни „забравя“. Какво става? Мозъкът разчита на информация от сетивата ни, включително зрението и допира, за да изгради своеобразен „мисловен модел“ за тялото. Когато тази информация се промени, променя се и мисловният модел.

Някои хора използват електромеханични, или „бионични“, изкуствени крайници, за да се движат, да вдигат предмети, да пишат и дори да свирят на музикален инструмент. Техният мозък се е адаптирал да управлява изкуствените крайници! Други се раждат с шест пръста на ръката вместо пет – и се научават сръчно да използват и шестте. Щом допълнителните пръсти не представляват проблем, как стои въпросът с допълнителните крайници? Учените смятат, че и това не би смутило мозъка ни.

Един допълнителен крайник би имал нужда от мускули, които да го движат, а също и от нерви, които да го свързват с мозъка. Но ако разполагаме с мускули и нерви, може да се превърне в част от тялото ни досущ като крака или ръката. И така, какво бихте искали...? Опашка? Перка?

Каквото и да си изберете, нашият невероятен мозък ще се научи да го движи. И не след дълго ще се адаптира към тази изцяло нова част.

